

MARNO JÁNOS

Hermeneutika

MARNO JÁNOS (1949) Budapest

Anyám képes volt olykor hetekig
kotlandi Jézus egy-egy mondásán,
nem tudott legyinteni rájuk, ültem
mellette az asztalnál, kint korán
ment le a nap a Fodorék fészere
fölött, ültem szemben az ablakkal,
és néztem, ahogy merül alá a fészere
deszkarései mögött a vörösre
fagyott napkorong. Konyhánkban hideg lett
és sötét, mit kellett volna mondanom,
hogy anyám legyen magával megértőbb,
és ne üljön fel mások mondásának,
pláne ne olyanokénak, akik
maguk is ott vesztegelnek a sorok közt,
piszkos körömmel, elanyátlanodva.

Nyakszirom

(átirat)

*„Látni a boldogságot a végén?”
(egy utas szájából a Kisföldalattin)
(a lyukas nyakú apám emlékének)*

Beszorulva a semmi és annak
valamiféle utánzata közé.
Nyaksziromnak nézem. Közelítek feléje?
A fejem lötyögő mosléktól nehéz,
megválnék tőle, falják fel a disznók
a fejem velejét, amerikai–izraeli–svéd
Netflix-sorozatban. Bomba nő lennék
újraszületve, kirobbanó formá...
formában, alternatíva híján
és hajszál híján egy arra tévedt túlélő
járókelő, kikötve a traumatológián.
Nyakigláb lennék, persze törzs nélkül. Kilógnék a sorból
egy gyászos epizódban. Adnám a semmit-
tevőt, vagy meggondolatlanul cselekednék.
Azután kutyaként születnék ismét újra és hallgatnék
a Szalonna névre. Füttyentésre zsírt izzadva
száguldanék a levegőben úszóvá lassítva,
borostás pofával – Saloméval azonban még
fejben se nagyon közösülnék, nézném csak biztos
távolból a jégtáncát, mely az ő fejét veszi
a beszakadó jég élével, az enyém maradna itt
a lyukas helyén, értem ezen az öreg

lyukat a nyakszirt fedezékében. Merthogy nekem ott nincs valami rendben. A képalkotó vizsgálat szerint engem az a lyuk már a szülő-csatornából kibukva sem hagyhatott volna élnem. Odáig jutnom, hogy azt mondjam: Mit tesz az élet. Most meg fogcsikorgatva szajkózom álmomban csakúgy, mint ébren: Mit tesz az élet! Mit tesz az élet? Mit esz az élet rajtam! Vagy: Mit esz az élet, rajtom? Szeretném ezért tetemes munkanélküli segély mögé bújva bátran halálra zabálni magam, szembesülve disznóságaimmal, majd nyakszirtemet perzseltetni odakint a szabadban a delelő nappal.

Nárcisz másra sem gondol

Nárcisz találgatásokba merül a tófenék felé tartva. Másra se gondol, mint arra a hangra, mely égbe szólította, és bolondult érte. Majd jöttek a felhők, s bennük egy arc. Ophéliáé volna az az arc, vagy Ophélie udvarhölgyéé, aki elmenne Ophéliának is a darabban, ha Ophélie épp ágyának dőlne, mint fent az az arc? Hanyatt? Hasra? Vagy riassza fel az udvart, hogy rálelt amott egy féregjáratra, mely egy hasonmás világban kanyarog? És akkor várhatják őt a Rosencrantz és Guildenstern pajtások, az égi pajtában, szép pár túlélőhalott? Most arra kell gondolnom, gondolja Nárcisz, hogy jobb, ha mégsem az írásra, és nem is a fejre, hanem a folyosó végén balra fordulok, s ott azon töpregek nyugton, hogy fogadásomnak mi volt a... mi volt a... mi volt a voltaképpeni tétje.